

— Ние сме сиромаси . . . Ние сме нещастници . . . проговорила тихо милата весела компания отъ строшени сждове.

— Та такива и ние искаме да станемъ! . . . завикали недоволно здравитъ сждове.

— Гдѣ е Зорка? . . . Повикайте туку Зорка! . . . Нека тя и насъ изпочупи . . . Ура! . . .

Зорка изтрѣпнала отъ страхъ! . . . Отъ една страна, компанията била твърдѣ възбудена, а отъ друга страна, ако тя се отзове на тая покана — майка ѝ какво ще ѝ направи утрѣ.

Тя се върнала и когато бѣгала, ударила се въ стола и съ това обърнала вниманието на всички.

— Навънъ! . . . завикало кафеничето . . . Ура! Напрѣдъ другари! . . . Слѣдвайте ме! . . .

Сждоветъ нѣкакъ почнали да тичатъ подиръ Зорка, а тя отъ страхъ треперѣла и бѣгала на сънъ. Цѣлата компания здрави сждове звѣнтѣли, дрѣзгаво ектѣли и като че казвали:

— Изчули ни! . . . Разтроши ни! . . . Ощърби краищата ни! . . .

Тѣ ходѣли изъ всички стаи, а сърцето на Зорка замирало отъ страхъ . . .

Лельо! . . . Лельо! . . . Мамо! . . . завикала тя отъ страхъ съ особенъ гласъ, простирала напрѣдъ рѣцѣ и се събудила . . .

Тя паднала отъ креватчето си. Когато падала бутнала нощното столче и строшила хубавата цвѣтна чаша, която отъ сърце обичала.

До нея, на колѣнитъ стояла леля ѝ и нѣжно я прѣгрѣщала.

— Какво ти стана, милото ми? . . . Какво си видѣла въ сѣня си, мое малко пиленце? . . . любезно ѝ говорѣла тя.

И тогава Зорка, съ плѣчъ и сълзи на очи разказала всичко, което видѣла на сънъ, а леля ѝ само се усмихнала и я милвала по главата. И най-послѣ ѝ казала:

— Та, Зорке, и тебѣ ли се иска да станешъ като счупенитѣ сждове? . . .

— Ахъ, лельо! . . . Какво приказвашъ . . . За нищо въ свѣта азъ не искамъ това! . . . Какви отвратителни сж тѣ! . . . Тѣ се радватъ, а азъ изпитвамъ само бѣди и неприятности. . .

Варна 1918 г.

Прѣвелъ: Сим. Симеоновъ.

